

بیش از صد
سال سیطره
صورت‌بندی
شبه‌مدرنیته بر
ایران بر مردمان این
سرزمین آشکار کرده
بود که شبه‌مدرنیته
ایرانی ناکارآمد و
معلول است و
چشم‌اندازی جز
بن‌بست ندارد و
اسقلال ایران و
ایرانی را از بین برده
است، عدالت را
به یک رویا و آرزو
بدل کرده و راه را
بر هرگونه حضور
مؤثر و نهادینه‌اراده
مردمی در عرصه
سیاسی بسته
است.

نیز حکمت ذوقی شهودی و عاشقانه‌معنوی شعر فارسی، کاملاً منحصر به فرد و در جهان
بی‌نظیر بوده است.

در ذیل عالم ایرانی اسلامی، دوره‌هایی درخشان از جلوه‌های شکوهمند تمدنی
و اقتدار و توانمندی سیاسی بروز و عینیت یافته بود. همچنین اقتدار و استقلال
مردمان این سرزمین در پیوند با وجوه و آموزه‌های معنوی، اخلاقی و دینی فعلیت
پیدا کرده بود و نوعی صورت‌بندی خاص هویتی که موافق و سازگار با سرشت
این مردمان و برآمده از تاریخ آن بود و در عین حال از جهاتی و تا حدودی از انوار
هدایت قدسی و وحیانی نیز بهره‌مند می‌شد، تقرر یافته بود.

با پدیداری صورت‌بندی شبه‌مدرنیته و غلبه تدریجی آن، هویت، استقلال،
عزت، معیشت، دین، معنویت و همه وجوه وجودی مردمان و تاریخ این
سرزمین مورد هجوم قرار گرفت و وضع ایران و ایرانیان رو به پریشانی گذاشت.
شبه‌مدرنیته به تدریج استقلال ایران و ایرانیان را از بین برد و ایران را به یک کشور
پیرامونی در مجموعه نظام سلطه جهانی تبدیل کرد. صورت‌بندی شبه‌مدرنیته
ایرانی، ره‌آوردی جز تشدید فاصله طبقاتی و فقر و غلبه پول‌سالاری و تورم‌های
افسارگسیخته و تضعیف سیستماتیک کشاورزی و نابودی صناعت بومی و
وابسته کردن معاش مردم به کالاهای وارداتی از خارج و به مسکنت افکندن
زندگی این مردمان حاصل دیگری نداشت. در واقع این تجددمآبی ناقص، دین
و معنویت و وجوه معنوی اخلاق ساکنان این سرزمین را نیز مورد تهاجم قرار
داد و به تدریج نوعی از خودبیگانگی فرهنگی و بحران هویتی و ازهم‌گسیختگی
اجتماعی به وجود آورد.

روند امور ذیل سیطره شبه‌مدرنیته ایرانی به گونه‌ای گذشت که ایرانیان دریافتند
در عالم تجددمآبی‌ای که بدان گرفتار آمده‌اند، استقلالشان را از دست داده
و وابسته شده‌اند و هویت دینی و وجوه معنوی شخصیت تاریخی شان مورد
هجوم قرار گرفته و در حال از بین رفتن است. آن‌ها دریافتند ظلم فراگیر و
سیستماتیک سرمایه‌دارانه - سکولاریستی بر آنان حاکم شده است و اگرچه
در حرف و در قانون اساسی برآمده از ایدئولوژی لیبرال - دموکراتیک حاکم بر
«مشروطه»، از حق «حاکمیت ملت» سخن گفته شده بود، در واقعیت عینی و
ساری و جاری، هیچ مجرا و ملجأ و امکان و فرصتی برای عینیت یافتن اراده
مردمی در عرصه سیاسی وجود ندارد. عرصه سیاسی سکولاریستی ایران در
دوران سیطره شبه‌مدرنیته (تا پیش از انقلاب) یکسره از حضور اراده مردمی و آنچه
جمهوریت می‌نامیم، تهی شده بود.

بیش از صد سال سیطره صورت‌بندی شبه‌مدرنیته بر ایران بر مردمان این
سرزمین آشکار کرده بود که شبه‌مدرنیته ایرانی ناکارآمد و معلول است و
چشم‌اندازی جز بن‌بست ندارد و استقلال ایران و ایرانی را از بین برده است،
عدالت را به یک رویا و آرزو بدل کرده و راه را بر هرگونه حضور مؤثر و نهادینه‌اراده